

Η ΒΑΣΙΛΙΣΣΑ ΤΗΣ ΦΡΙΚΗΣ

ΜΠΡΟΣΤΑ ΣΤΗΝ ΑΓΙΑ ΤΡΑΠΕΖΑ

Η συνέχεια μιάς Βυζαντινής τραγωδίας. Ο λαός κυκλώνει το Παλάτι της Ζωής. — Δέσποινα, τύφλωσον τόν άνόσιον !... Ο Καλαφάτης και ο Νοβελισμός στη Μονή του Στουδίου Τι διηγείται ο Ψελλός, Σηηνός άπερίγραπτης φρίκης. Ο Βασιλεύς Ικέτης στο Άγιο Βήμα. Τα δάκρυα του συγγραφέως. Η εκδίκησις της Θεοδώρας κλπ.

ΤΟ προπερασμένο φύλλο, με τον τίτλο «Η Βασίλισσα της φρίκης», διηγηθήκαμε τις τραγικές περιπέτειες της αυτοκρατειρας Ζωής, της ιστορικής αυτής βυζαντινής μορφής, και μείναμε στο σημείο όπου ο λαός έπαναστάει εναντίον του βδελυρού Βασιλέως Μιχαήλ του Καλαφάτη. Συνεχίζουμε σήμερα την αφήγησις της τραγωδίας :

Μετά την έκρηξις της έπαναστάσεως οι σωματοφύλακες του Βασιλέως βγήκαν από το Παλάτι να χτυπήσουν το λαό, άλλα βρήκαν γενναία αντίστασι. Ο βυζαντινός λαός, άρματωμένος με σπαθιά, κοντάρια, μπαλάνδες, έμαχτο ηρωικά, τού αμα τρέχει ποταμί... Τέλος ή νίκη γέμει με το μέρος του λαού, ο οποίος σφάζει με τον τελευταίο σωματοφύλακα του Αυτοκράτορος, και πλησιάζει τις πύλες του Παλατιού γιά να δώση σκληρό τέλος στον Καλαφάτη και στο θείο του το Νοβελισμό Κωνσταντινο.

Έκείνοι όμως προφταίνουν, φεύγουν από την πίσω πόρτα, και ζητούν καταφύγιο στο μοναστήρι του Στουδίου, σε μια άπομακρυμένη συνοικία της Πόλεως, όπου έπηγαν κρυφά, με βάρκα. Έκει δέν είχε ελληθεί ακόμη ή έπαναστάσις. Θεοίς και άνηψιός έκουρεύθησαν σήραξ, φέρσαν καλογερικό όσσο, έταχτηκαν στην υπηρεσία της Μονής και με άπερίγραπτη άγωνία έπαιρμαν την τύχη τους. Ήταν δέ τότε έφημερίαι της Τετάρτης, 21 'Απριλίου 1042.

Στό μεταξύ, ή Σύγκλητος, κατά θέλησι της Έπαναστάσεως, συνέχευται, καθαιρεί τον Αυτοκράτορα, και ανάθετει την κυβέρνησι του Βυζαντινού Κράτους στις δύο άδελφές : τή Ζωή και τή Θεοδώρα. Ο λαός, που είχε άφιδάσει παιά τους άντρες κυβερνήτες, ζητεί να τόν λεικούνη τώρα γυναικεία χείρα. Η Ζωή μισούσε την άδελφή της, και την είχε άναγκάσει να μείνη χροנית στο μοναστήρι. Τώρα όμως, κόνοντας την άνγκη φιλοτιμίας, καλεί τή Θεοδώρα στο Παλάτι και την όνομάζει... συναυτοκρατόρισα.

Άλλ' άς εναγαυρίσουμε στον οικείο Μιχαήλ Ε' τον Καλαφάτη και το θείο του Νοβελισμό. Ντυμένοι καλογερικά, αυτοεξευτελιζόμενοι, ένόμιζαν ότι θα κατακλύβαν έτσι την όργη του λαού. Άλλοίμονο τους όμως ! Γλήγορα έπατούσαν ότι οι έπαναστάτες τους έζητούσαν έκαστο γιά να τους τιμωρήσουν. Άπελπιζόμενοι, κατάληκτοι από το φόβο του σκληρού θανάτου, βγήκαν από τα κελλά τους και κατέφυγαν στη μεγάλη έκκλησία του μοναστηρίου, την καθιερωμένη στον Άγιο Ιωάννη τον Πρόδρομο. Από όρα σε όρα ο Βασιλεύς και ο μυστικοσυμβουλός του περιέριμαν με τρομό τους δημίους τους, και είχαν πίσω στερεά τα κάγκελα του 'Ιερού Βήματος «σεπτοτάτου και απαρηρίστητου άσπίλου». Οι δύο αυτοί δυστυχιζόμενοι έπίστευαν ότι το πλήθος δέν θα τολμούσε να διαρρήξει την ιερουσία να τους έκολληση διά της βίας από την Άγια Τράπεζα, την όποιαν κρατούσαν με άπόνημα, σαν άγκυρα σωτηρίας !

Σύγχρονος Βυζαντινός συγγραφέως, ο Ψελλός μάς άφηγγεται θανάσινα τα έπακόλουθα της στάσεως αυτής :

«Μόλις διεδόθη στην Πόλι, γράφει, ή φυγή του Βασιλέως, κραυγές και κατάρες άκούστηκαν εναντίον του κ' όλοι έτρεχαν προς το μοναστήρι του Στουδίου γιά να τόν κατασφάζουν !

«Άκολουθήσα, γράφει ο Ψελλός, από κοντά ένα φίλο μου, άξιωματικό έπιφανέστατο της Αυτοκρατορικής φρουράς, που με είχε πάρει μαζί του σε όλες έκστρες τις περιπέτειες γιά να τον βοηθώ με τις συμβουλές μου. Καβάλλα στα καλπάζοντα όλογα μας έφθάσαμε ως την έκκλησία του Στουδίου, την όποιαν εύρήκαμε περικυκλωμένη από αναρίθμητο πλήθος έπαναστατών ένόπλων, που σχεδόν ήθελαν και αυτό το ιερό οικοδόμημα ν' άνασκάφουν. Τόση ήτο ή μαγία τους ! Με πολύ μεγάλη δυσκολία κατορθώσαμε να μπουσέτουμε στο ναό, γιάτι μαζί μας στραμώχτηκε νέο πλήθος, πύ μανιασμένο και πύ φοβερό ! Όλοι αυτοί οι άνθρώποι, έφώναζαν αίσχρής βρισιές και φοβέρες εναντίον τών δύο δυστυχιζόμενων Ικετών.

«Ός στη στιγμή αυτή δέν είχε άναμική ένεργώς στον πολιτών αυτόν άγώνα. Δέν είχε όμως μείνει άσυγκίνητος από τα πάθηματα της βασίλισσας Ζωής. Εκεί έννοιωθα κ' έγώ κάποιον θυμό μέσα μου εναντίον του Βασιλέως, γιάτι ή διαγωγή του εναντίον της γυναικός αυτής, που τόν είχε εύεργετήσει, υπήρξε άλογη... Όταν όμως, με πολλές δυσκολίες, διασχίσας την πυκνή και φρενασμένη έκείνη λαϊκή μάζα, έφθασα στο 'Ιερό Βήμα και είδα τους δύο δυστυ-

χείς πρόσφυγας—τόν μόν Βασίλέα γονατισμένο να κρατή την Άγια Τράπεζα, όρθιο δέ το Νοβελισμό να στέκεται στον δεξιό μέρος—όταν τους είδα και τους δύο, άγνώριστους από τή σύγχυσι και το φόβο του θανάτου, καθε έχνος όργης] κατά του Βασιλέως εξέλιπς από την ψυχή μου...»

«Στό μεταξύ αυτό οι φρενασμένοι πολίτες έπερικύκλωσαν τους δύο άντρες και φοβέριζαν να τους κατασπαράξουν, έγώ δέ, στεκόμενος όρθιος στά δεξιά του Βήματος, έκλαιγα. Τότε οι δύο έκείνοι ταλαιπόρησαν ότι έγώ δέν τους έβριζα, όπως οι άλλοι, άλλα μέχρι δακρύων τους έλυκούνα, άντελήφθησαν την συμπάθειά μου και όρμησαν προς έμένα, σαν γιά να μπουν υπό την προστασία μου. Άρχισαμε τότε ένα γοργό, παράδοξο και δραματικό διάλογο. Άρχισα να έπιλήττω ήσυχα το Νοβελισμό Κωνσταντινο γιάτι έλαβε μέρος στις πράξεις του Βασιλέως εναντίον της Βασιλίσσης Ζωής. Έπειτα έγύρισα προς τον Βασίλέα Μιχαήλ τόν Καλαφάτη, και τόν έρώτησα σε τι του είχε φταίξει ή Βασιλίσσα γιά να κατοργήσει τόσο εναντίον της ;... Ο Βασιλεύς έκούνησε ήσυχα το κεφάλι του, έστύναξε, έδάκρυσε και έπτε τα λόγια αυτά : «—Άλλ' ο Θεός άδικος δέν εινε ! Εκεί ή Θεία Δικαιοσύνη με τιμωρεί γιά τ' άνομιμάτά μου !» Μετά τα λόγια αυτά, έπιασε σφιχτότερα την Άγια Τράπεζα...»

Κατά το σβήσιμο της ημέρας φθάνει τρεχάτος στο μοναστήρι ένας άνώτατος υπάλληλος, σταλμένος από τή βασίλισσα Θεοδώρα, φέρνοντας διαταγή της να πάρη από και τους δύο πρόσφυγες. Τόν τιτώλογο τούτον άκολουθούσε μέγα πλήθος, ένας σμυφετός από στρατιώτες και πολίτες της βικτωριώτερης τάξεως. Ίδου τι είχε συμβή :

«Η άλλη Βασίλισσα, ή Ζωή, είχε παρουσιασθεί στον έξώστη των Άνακτόρων και άπου εύχαρίστησε τόν Τριτοκραυάγοντα λαό, έρώτησε τή γνώμη του γιά τόν Βασίλέα, τι πρέπει να τόν κάνει. Σάν βρονταστή τρακμια σημάθικα τότε ή δημοσία κραυγή έναντίον του μοιροτο Καλαφάτη. Με το βυζαντινό λεξιλόγιο τους έφώναζαν :

—Θανάτωσον τόν άνόσιον. Ω ήμετέρα Δέσποινα ! Έκ μέσου πήρουν τόν αλίτηρον ! Άνασκολλοπήτω ! σταρωσθήτω ! τυφλωσθήτω !...»

«Η Ζωή λυπόταν να θανατώση τόν άθλιο Μιχαήλ που υπήρξε άντρας της και δέν φρονιτάσε πρόθυμη να υπακούση το λαό. Άλλά τώρα παιά δέν έβασίλευσε μόνη. Η Θεοδώρα, που θυμώτανε δούσης έξευτελιζόμενης και βάσινα είχε ύποφέρει εξ αίτίας του Καλαφάτη, μη μορδόντας να συγκαταστή παιά τα σφοδρά συνασθήματα της εκδικητικής ψυχής της, διέταξε το νέον έπαρχο της Πόλεως, Καμπανάρη όνόματι, να πάη άμέσως στη Μονή του Στουδίου, να σψη έξω από και με πονηρία ή διά της βίας, τους πρόσφυγας και να τους τυφλώση ! Αυτός ήταν ο άπαίσιος άγγελιοφόρος γιά τόν όποιον μιλεί ο Ψελλός και ο όποιος έφθασε στο μοναστήρι κατά το βράδυ.

«Η συμβασιλίσσα Θεοδώρα και το κόμμα της έφρονόταν μήπως ή Ζωή από μακροθυμία άφήση έλευθερο τόν Καλαφάτη και το θείο του Νοβελισμό, οι όποιοι τότε δέν θ' άργοσαν να συγκεντρώσουν τους φίλους τους, ν' άποκατασταθούν στην έξουσία και τότε άλλοίμονο στη Θεοδώρα και στους έμπιστους της ! Έπρεπε λοιπόν με κάθε θυσία να βγύ από τή μέση ο άθλιος Βασιλεύς...»

Εινε γνωστή ή προτίμησις τών Βυζαντινών στη φρικώδη τιμωρία της έκτυφλώσεως. Γινόταν με τρυπάνι, με πυρωμένο σίδερο ή με μαχαίρι.

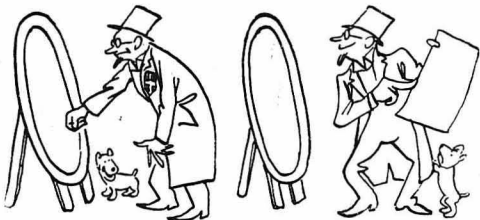
Ο Καμπανάρης λοιπόν διέσχισε το πυκνά στριμωγμένο πλήθος, έπλησίασε τους δύο πρόσφυγες και με φωνή αύστηρη και άπότομη τους έπτε :

—Έβγάτε έξω άμέσως !

Οι δύο δυστυχιζόμενοι, βλέποντες το λαό περισσότερο από κάθε άλλη στιγμή έξοργισμένο, περίτρηροι από τήν άπειλητική φωνή του έπαρχου, όχι μόνον άρνήθησαν να βγουν άλλα και άδραξαν σφιχτότερα τις κολώνες της Άγιας Τραπέζης. Τότε ο Καμπανάρης αλλάζοντας τρόπο ένεργειας άρχισε να τους μιλή με προσποιητή έπιείκεια και να όρκείται σε όλους τους άγιους ότι άν έδενοντο να βγουν από τήν Έκκλησία δέν θα πάθαιναν κακό.

Άλλ' οι δύο πρόσφυγες δέν έπίστευαν. Η καρδιά τους είχε τροπείο δειλιάσει. Κατάχλωροι, τρέμοντες, με τα δόντια συγκρούμενα από το φόβο του θανάτου, δέν έπέδοντο στις συμ-

ΙΣΤΟΡΙΚΑ ΠΕΡΙΕΡΓΑ

Η ΟΝΟΜΑΣΙΑ ΤΗΣ ΝΤΑΜΙΖΑΝΑΣ

Ξέρετε γιατί η νταμίζανες ονομάσθηκαν έτσι; Ακούστε να μάθετε. Τον καιρό που οι Άγγλοι απολόρησαν την Όρλεάνη, στην πόλη αυτή κατοικούσε μία τετραπέρατη και τολημή αρχόντισσα ή 'Ιωάννα Πουλτσέ ή δπως την έλεγαν οι συμπολίται της ή «dame Jeanne» (ντάμς—Ζάν=κυρία 'Ιωάννα). Τό σπίτι της κυίας αυτής βρισκόταν στά πόδιθρα της Όρλεάνης και γι' αυτό ήταν ένα από τά πρώτα σπίτια που κτελέβαν κι' άγκταρστάθηκαν οι πολιορκηται Άγγλοι. Όταν είδε τό άπόσπασμα τών άγγλων νά άγκαστάταται στό σπίτι της ή τολημή 'Ιωάννα, συνέλαβε τό σχέδιο νά τούς αχμαλώτιση, ή τολλάχισον νά τούς άφορλίση και έτσι νά τούς καταστήση άκωνδύους. Στο ύπόγειο της είχε μεγάλη ποσότητα παλαίου κρασίθου, άρίστης ποιότητος, μέσα σέ κοντόχονδρος μπουκιάδες, τίς σημερινές νταμίζανες, οι όποιες τότε είχαν πρτασοαχρίσει νά κατασκευάζονται στην Γαλλία.

Ένώ λοιπόν οι Άγγλοι στρατιώται και άξιωματικοί έτοιμαζόντουσαν νά δειπνήσουν, ή πονηρή 'Ιωάννα τούς έφερε μία άπ' τίς μπουκιάδες της και τούς την έδειξε χάριν περιεργείας δήθεν. Οι Άγγλοι περιεργασθήκαν με έκπληξη την μπουκιάλη έκεινη που ήταν άγνωστη στην πατρίδα τους. Έπειτα όμως θέλησαν νά δοκιμάσουν και τό κρασί της. Και έτσι σέ λίγο είχαν άδειάσει κύλας τό περιεχόμενο της ποώτης μπουκιάδας και ρώτησαν την οικοδέσποινα άν είχε κι' άλλες. Έκεινη τότε πρόθυμα και κωνηρά άρχισε νά ανεβάζη άπ' τά ύπόγεια της ντουζίνες δλόκληρες. Οι Άγγλοι έπιψαν κατά κόρον ός που έγιγαν στουτί στό μεθύσι κι' έπεσαν όπου βρισκόταν καθένας και άποκοιμήθηκαν. Τότε ή τολημή 'Ιωάννα έστειλε τόν υπρέτη της και φώναξε από την πόλη ένα ισχυρό άπόσπασμα Γάλλων, τό όποιο και αχμαλώτισε όλους τούς κοιμισμένους Άγγλους.

Από την έποχή έκεινη οι κάτοικοι της Όρλεάνης τίς κοντόχονδρες μπουκιάδες που τούς είχαν σώσει τίς όνόμασαν στην άρχή «ή μπουκιάδες της dame Jeanne» (της κυρίας 'Ιωάννας) και έπειτα άλλως νταμίζανες. Η όνομασία αυτή μετεδόθη πολύ γρήγορα σ' όλη την Γαλλία, άργότερα στην 'Ιταλία και στην 'Ισπανία και σιγά-σιγά και σ' άλλα μέρη της Ευρώπης, μεταξύ τών όποιων και στην Έλλάδα.

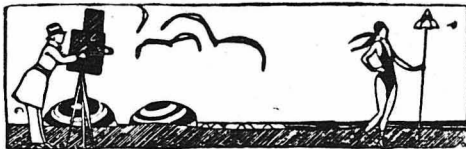
Ο ΓΥΡΟΣ ΤΟΥ ΚΟΣΜΟΥ

Γιά νά κάμη ένας άνθρωπος τό γύρο τού κόσμου, πρέπει νά περπατή άκατάστατα, χωρίς νά σταθή ούτε στιγμή επί 428 ημερών. Ένα τριών τον κάνει σέ 40 ήμερας, ό ήχος με όμαλή άτμόσφαιρα σέ 32 1/2 ώρες, ή σφαιρα τηλεβόλου σέ 21 3/4, τό φως σ' ένα δέκατον τού δευτερολέπτου και τό ηλεκτρικό ρεύμα διά τού σύρματος σέ λιγώτερο άκόμη χρονικό διάστημα.

βουλέ τού Έπαρχου και έπλεν διά προτιμούν νά σφραγούν έκει, μπροστά στην Άγία Τράπεζα, παρά έξω, στό δρόμο.

Τότε έδόθη διαταγή νά τούς σύρουν έξω διά της βίας. Έπειδή όμως αυτοί κρατούντουσαν σφραγτά άπ' την Άγία Τράπεζα, την παρόεσαν μαζί τους και τά έπ' αυτής ιερά σκεύη έφεσαν κάτω! Τό θέμα αυτό έξέφηρος τό εύλαβές πλήθος. Τό τράβηγμα διεκόπη τότε και προσεπάθησαν νά ξεγαντάσουν τά χέρια τών δύο φυγάδων από την Άγίαν Τράπεζαν, όπερ και έγένετο. Αμέσως κατόπιν τούς έσυραν έξω και τούς υπέβαλαν στό μαρτύριο της τυφλώσεως.

Ό δόμος έτύφλωσε πρώτα τόν Νωβελίσμον Κωνσταντινον, όστις ύπέστη τό μαρτύριον καρτερικώς, κατόπιν δέ τόν Βασίλεα, ό όποιος έδύεσσον κι' έκλαγες Ήκώνας έλαος. Τούς φέρτασαν ύστερα σέ δύο μουλάρια άνάποδα και τούς πήγαν με γουχαίστους στάς φυλακάς. Την έπομένη ό Νωβελίσμος Κωνσταντινος έκλήθη από την Ζωήν και την Θεοδώραν νά μαρτυρήση που ήταν κρυμένα τά χριζάματα, τά όποια είχαν κατακλήσει από τό δημόσιον, άπειληθείς διά νέον φοριζών βασιανιστήριον. Ο Κωνσταντινος κλαίων και δυροόμενος άπεκάλυψε πράγματι τό μέρος, εϋρον δέ εκεί δύο μεγάλα κριβία γεμάτα χρυσά νομίσματα. Επρόκειτο δηλαδή περί δλοκληρου θησαυρού, όστις έφαισε γιά ν' άνορθώση τά άδλια οικονομικά τού βυζαντινού κράτους. Οι δύο έκπαιτοι έζησαν άποτραβηγμένοι πλέον στην Μονή Στουδίου, όπου και άπέθαναν...

ΓΙΑ ΝΑ ΜΑΝΘΑΝΕΤΕ ΚΑΙ ΝΑ ΔΙΑΣΚΕΔΑΖΕΤΕ

Ένα πουλί τών 'Ινδιών, τό Μπάγια, όπως τό λένε, συνειθίζει νά κλάη στην φωνή του με τη λάσπη που την χιτίζει πυγολαμπίδες. Έπειδή δέ ή πυγολαμπίδες τών 'Ινδιών εινε πολύ μεγαλύτερες από τίς Ευρωπαϊκές, ή σάλια τού Μπάγια τίς νιχτες παρουσιάζει ένα φαντασμαγορικόν θέαμα, σάν νά εινε στολισμένη με άπειρα μικροσκοπικά ήλεκτρικά λαμπρίνια.

—Η πρώτη έκδοη της Κανής Διαθήκης στην λατινική έγινε τό 1455 στή Μαγεντία, από τόν Γουτεμβέργου. Σήμερα σώζονται 15 άντίτυπα της πρώτης έκείνης έκδόσεως. Η πρώτη έκδοσις της Κανής διαθήκης έλληνικά τυπώθηκε τό 1634 στην Τεργεστή. Και τέλος ή Παλαιά Διαθήκη λατινικά τυπώθηκε τό 1514 στην 'Ισπανική πόλη Κομπλουόντουμ, ή όποία σήμερον ονομάζεται Άλκαλά ντε Χενάρες, τη φροντίδι τού φιλοσόφου Έρασμου.

—Τά άκριβώτερα παλιά Άφρικανικά γραμματόσημα εινε τό δέλεπα της γήσου Μωρόκκου, τά όποια σήμερα τρώονται 60.000 φράγκα τό ένα.

—Η μεγαλύτερη ποσότης πετρελαίου βγαίνει στις 'Ινωμένες Πολιτείες, όπου κάθε χρόνο γεμίζουν 688.474.000 βαρέλια. Η 'Ηνωμένες Πολιτείες παράγουν τό 60 έκαστότά της παγκοσμίον παραγωγή.

—Την μεγαλύτερη ποσότητα κρασιού, από όλες τίς χώρες τού κόσμου, την παράγουν ή Γαλλία και ή 'Ιταλία. Τρίτη έρχεται ή 'Ισπανία και άκολουθούν κατά σειρά ή Πορτογαλλία, ή Γερμανία, ή Έλλάς, ή Ούγγαρία, ή Τορκία κ.λπ.

—Στην 'Ισπανία όπου όλοι άνεξαρτέτως οι κάτοικοι μικροί και μεγάλοι, πλούσιοι και φτωχοί, κάνουν μπάνιο κάθε μέρα και πολλοί δυο και τρεις φορές την ήμερα, ή θνησιμότης τών παιδιών εινε μισή από την της άλλης Ευρώπης.

—Στό Μάρκομπορο, της πολιτείας της Νέας Υόρκης, από τό 1911 και εντεύθεν δέν έσημειώθη ούτε μία γέννησις παιδιού...

—Αντιθέτως ή πόλις που έχει την μεγαλύτερη... παραγωγή παιδιών εινε ή πρωτεύουσα τών Μορόκκων, ή Πελίς της Άλμωρης Λίμνης.

—Στόν ποταμό της Γερμανίας Σπρά, ό όποιος ός γνωστόν περνάει μέσα από τό Βερλίνο, έφαρρεύθηκε πρό όλίγων ετών ένας κυρίνος ήλικίας 268 ετών.

—Ό ρωτήσιτε βέβαια πως έξηκριβώθη ή ήλικία του. Άπλούστατα. Κάτω από τό στέρα του ή αν περασιμένο ένα κρούο δακτυλίδι, έπάνω εις τό όποιο ήταν γραμμένο ότι τό φάρι αυτό φαρεύθηκε τόν Άπρλιο τού 1660 και ξεναρίχτηκε σσα ποιόμια γιά νά έξηκριβώσουν ό μεταγενέστεροι πόσα χρόνια θά ζήση.

—Κάποιος άγγλος φυσιολόγος, ό μιστρο Τζαίμς Κλάρκ, έκανε συστηματικά πειράματα, άπ' τά όποια διεπιστώθη ότι τό άρθροφόρο συστατικό που ύπάρχει στην γή εινε τό δευτερόνιο. Έπειτα έρχεται ό πυρίτης λίθος.

—Η άρχαιότερα έτημοσις τού κόσμου εινε ή Κιν-Πάιμ τού Πεκίνου, ή όποια τό 1911 συνελήφθησεν την χλιετηριδα της ένδόσεως της. Σ' όλο αυτό τό διάστημα δέν διέφυε ούτε μία μέρα την έκδοσις της. Σήμερα κυκλοφορεί εις τρεις έκδόσεις και πωλείται 11.000 φύλλα. Η προώνη της έκδοσις επιπώνεται σέ κίτρινο χαρτί, και παρέχει έμπορικώς ειζήσεις. Η μεσημβρινή ή όποια παρέχει τό έπισημα άνακουνωθέντα της Κυβερνήσεως, σέ άσπρο χαρτί, και ή βραδυνη έκδοσις, που περιχει φιλολογικά και πολιτικώς ειδησεις τυπώνεται σέ μαύρο χαρτί με άσπρα ψηφία.

—Τό πρώτο πιανοφόρεο κατασκευασθέν τό 15ον αιώνα από τόν 'Ιταλό κατασκευαστή μουσικών όργάνων Βαρδοβόμιο Χριστόφορο από την Παδούη.

—Από αιώνας άργότερα ό γερμανός κατασκευαστής μουσικών όργάνων, 'Ιωάννης Στάϊν, από τό Άμβούργο, έτελειοποίησε τόν μηχανισμό τού πιανοφόρεο και τού έδωσε τή σημερινή μορφή του.

—Τά κουνέλια, τά γουρονόπουλα τών 'Ινδιών, τά κοτόπουλα, και τά περιστέρια δέν ύποφέρουν ναμία όταν ταξειδύουν στην θάλασσα. Τά σκυλιά ύποφέρουν στην άρχή, αλλά έπειτα από τρία-τέσσερα ταξείδια συνειθίζονται και δέν ζαλιώνονται πιά.

—Οι Ευρωπαίοι έμαθαν από τούς Έσκιμώους νά καταγράφονται και τό δέρμα της φάλανας, τό όποιο, σημειωμένον, χωρίζεται σέ δέκα τρία στρώματα, καθένα άπ' τά όποια, έχει παχος τρία χιλιοστόμετρα.

—Στην άρχαία Ρώμη οι άνδρες φορούσαν πέδιλα από δέρμα μαύρο και ή γυναίκες από δέρμα άσπρο. Καμιά άλλη άπόχρωσις δέν έπιτρέπετο. Μόνον οι συγκαμνιστοί είχαν στά πέδιλά τους από ένα άσημένο C, που ήταν τό άρχικό ψηφίο της λέξεως ci πτο (έκατό), εις άνάμνησιν τών πρώτων έκατό μελών της συγγλήτου.

—Στό Στρασβούργο της Λωρραίνης πρόκειται νά στηθή ένα χάλκινο άγαλμα τού περιφωρού μαιέρο Κλάβ, που έπενυε τό φουά γκρά, χωρίς στό όποιο σήμερα ή Γαλλία και ιδιαιτέρως ή Άλσατία, κερδίζουν άρκετά έκαστομύρια τών χρόνων.